

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

הדלקת נרות 16:06

צאת השבת 17:16

ר"ת 17:51

שיר ליום השבת

בשעה שאדם מתפלל צריך שיסיר מעליו כל טרדה, יתנתק מענייני העולם, ויתמסר בכל נפשו לבורא שברא את העולם ומנהל אותו. דבר זה נלמד מיצחק אבינו שיצא "לשוח בשדה" מקום שאין בו טרדות.

בבית מדרשו של האדמו"ר מאבאב באמריקה, התקיימה ברוב עם תפילת ר"ח כסלו ה'תשס"א.

יהודי חסיד עשיר מופלג בא להתפלל אצל רבו.

בעוד שהקהל אומרים קורבנות, עמד ודיפדף בהודעות שהתקבלו במכשיר ה"פאלם" שברשותו.

עיניו צדו הודעה דחופה שקיבל, אודות עסקה רווחית בהיקף של 30 מליון דולר! הזדמנות נדירה שיש לבצעה לאלתר ובדחיפות.

עודנו מסתכל בהודעה ומהרהר כיצד עליו לנהוג, ניגש אליו האדמו"ר ואמר בתקיפות: "ידידי, אם ברצונך להתפלל עמנו, כבה נא את המכשיר ולא תפסיד דבר, ואם לאו - מצא לך בית מדרש אחר".

היהודי כיבה מיד את המכשיר והצטרף לתפילה, כשהוא מתחזק בביטחון בה' ובאמונת צדיקים.

בסיום התפילה, פתח מיודעו בקוצר רוח את המכשיר, ועיניו רואות עשרות הודעות בזו אחר זו: "היכן אתה? מה נעשה? תענה לנו! העסקה תרד לטמיון!".

בלב נפעם הוא מדפדף בהודעות, עד שהוא מגיע להודעה האחרונה:

"היתה נפילה חדה במניות. בס ניצלנו מהפסד של 30 מליון דולר!" בהתרגשות הציג את ההודעות למתפללים שהקיפוהו, והיה למופת. הוא ניגש לחדרו של האדמו"ר והניח על השולחן תרומה נכבדת.

אמר לו האדמו"ר בפשטות: "אין זה מופת כלל ועיקר. פשוט כשמתחילים להתפלל - שמים הכל בצד, וה' יתברך כבר מסדר את הכל על הצד הטוב ביותר".

מאורה של הפרשה

"ולקחת אישה לבני ליצחק"

אחד מחסידיו של המגיד מקוזניץ זצ"ל, יהודי בשם ר' יוסף, נישא זה מכבר, אולם למרבה צערו לא זכה לפרי בטן. מדי חודש נוסע היה אל רבו ומפציר בו לברכו בזרע של קיימא, אולם המגיד כמו התעלם מהפצרותיו. פעם אחת התייעב ר' יוסף לפני רבו ואמר: "רבי, אני זז מכאן עד שתברכני!".

פני המגיד מקוזניץ בערו כלפידים, לאחר דקות ארוכות אמר: "אם תסכימו לאבד את כל ממונכם, אברך אתכם בפרי בטן". החסיד נאלם דום. הוא הלך להתייעץ עם אשתו, וחזר עם תשובה חיובית. "אם כן, סע אל ה'חוז'ה מלובלין וכל אשר יאמר לך - עשה", אמר לו המגיד מקוזניץ.

בהגיעו ללובלין סיפר ל'חוז'ה את סיבת בואו. "שב כאן עד אשר יאיר ה' את עיני' הורה לו ה'חוז'ה. יום אחד קרא לו ה'חוז'ה ואמר "בימי נעוריך היית משודך לנערה, אך כשגדלת ביטלת את השידוך ופגעת בכבודה. מעולם לא טרחת לפייסה, משום כך נמנע ממך פרי בטן. עד שלא תפייס אותה לא יהיו לך ילדים. סע אפוא אל היריד הגדול אשר בבלטה, שם תמצא את המשודכת וביקש מחילתה".

ר' יוסף היה נרעש. אמנם בנעוריו שידכוהו הוריו לנערה בת טובים, אך כשהתבגר והגיע לפרק האיש מקדש, נשא עיניו להצעה אחרת ומעולם לא טרח לפייס את הנערה על הפגיעה שגרם לה. נסע ר' יוסף לבלטה. בדרכו לשם חקר כל מי שפגש אם הוא מכיר אישה ושמה אסתר מעיר פלונית. גם ביריד עצמו ניסה לברר ולשאול, אך כל בירויו העלו חרס.

שלושה ימים לפני תום היריד, בשעה שהסוחרים כבר החלו בהכנות לחזור לבתיהם, צעד ר' יוסף ברחוב העיר מבולבל ואובד עצות. לפתע החל גשם עז ניתך ארצה. נכנס ר' יוסף לתוך אחת החנויות למצוא מחסה מהגשם. בין האנשים שנדחקו עמו לחנות היתה אישה צעירה.

ר' יוסף זז הצידה, מטעמי צניעות. נעלבה האישה וקראה בקול רם באוזני הנוכחים: "ראו איש זה, בצעירותי נטשני וגם עכשיו אינו רוצה לעמוד בקרבתו".

כששמע ר' יוסף את דבריה, הביט בה ומיד זיהה את המשודכת לו בעבר. פנה אליה בדברי תחנונים וביקש שתסלח לו. הוא פרץ בבכי וסיפר לה כי הרחיק ובה עד בלטה רק כדי למוצאה ולבקש סליחתה. "מוכנה אני לסלוח לך" אמרה האישה. "סע לסובלק, שם מתגורר אחי המסכן והעני, תן לו מאתיים זהובים לנדוניית בתו. אם כך תעשה, אסלח לך על הפגיעה שפגעת בי בהיותנו משודכים".

חזר ר' יוסף לעירו, מכר את ביתו ואת כל רכושו, צירף את כל המזומנים שברשותו, והצטברו בידיו מאתיים זהובים. הוא נסע לסובלק, חיפש את אחי האישה, והלך אליו לביתו. "קרב ובה יום נישואי בתי ואין בידי פרוטה", סח לו האח בקדרות. "הנה לך מאתיים זהובים, לכל צרכי החתונה כאחד הנגידיים!" אמר לו ר' יוסף והושיט לו צרור שמן. "מי אתה ומה פשר המתנה הגדולה שהבאת לי?!" תמה האח.

"אני יוסף, והכסף הזה כשר ונמסר אליך במצות אחותך אסתר. בצעירותי הייתי משודך לה, אך כשהתבגרתי נישאתי לאישה אחרת. לפני מספר ימים פגשתי את אחותך אסתר כדי לפייסה, והיא ציוותה עלי לתת לך מאתיים זהובים, כתנאי למחילתה לי".

פני האח עטו ארשת של תמיהה ובהלה. הוא הביט בר' יוסף כפי שמביטים באדם לא שפוי. "באת לשטות בי?! הלא כבר חמש-עשרה שנים שאחותי אינה בין החיים. פה נפטרה ואני קברתי!" ר' יוסף הנדהם שטח בפניו את המלצת המגיד מקוזניץ ואת הוראת ה'חוז'ה מלובלין. הוא תיאר את דמות האישה שפגש בבלטה. לאח לא נותר אלא לאשר כי היתה זו אכן אסתר אחותו.

כעבור פחות משנה נפקדו ר' יוסף ורעייתו בפרי בטן, ובשנים הבאות זכו לבנים נוספים יראי אלוקים.

"וישתחו אברהם לפני עם הארץ"

רבי יחזקאל לנדא ה'נודע ביהודה' זצ"ל, הלך פעם עם אחד מנכבדי הקהל לערוך מגבית לענין חשוב. כשהגיעו לביתו של עשיר קמץ אמר מלווה הרב: "אין ראוי שכבודו יבזה עצמו מול עשיר קמץ זה". השיב לו הרב: "האדם בחיר הבריאה, ואף על פי כן כשהוא צריך לחלוב את הבהמה הוא כורע ברך לפניו...".

אני אנה אנה
שם אני צומח
וצמח לאשונה.

נא לשמור על קדושת הגיליון. אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה

הצלחה ברו': נעה שלו. חש' אזולאי. חש' יונה. חש' גיבלי. חש' נדף. חש' לוי. חש' מרים בת יעקב זשי"ק: מרים עפרה בת מלכה חיה וחגי עמרם בן פנינה אפרת בת גילה ונתנאל בן ברויה רפ"ש: תהילה בת שושנית. אפרת בתייה בת צביה. מיכל חיה בת רחל. חיים דניאל בן שולה שלמה בן רינה. דוד בן רעות. משה מרדכי בן עדנה סולטן ובני ביתו. **זוג הגון:** אורית יהודית, יעקב משה, יוסף והדס בני מרים דבורה פנינה. אביטל גאולה בת אירן. אורה שרה בת אסתר שרה בת אילה. **לע"ב:** הגר"ע יוסף בן גורניה זצ"ל. יחזקאל בן סמרה ז"ל. מרדכי בן ביסקה ז"ל. שמואל בן חנה נוסרת ז"ל. ברוך נאני בן נעיסה ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל. חילוה בת מרים ז"ל.

ראש חודש כסלו ביום שלישי

בברכת שבת שלום

וחודש טוב ומבורך!

עריכה: משפחת שמעיה

לע"ב אבינו הר"ר אילן סבח בן סניורה ז"ל

פטירת הצדיקים

כ"ח בחשוון - רבנו יונה. הרב אור שרגא א' בכסלו - ר' יוסף שמואל מקראקא 'הנהגות הש"ס' ב' בכסלו - ר' אהרן קוטלר ה' בכסלו - ר' שמואל הלוי איידלס 'המהרש"א' ר' ברוך דב בער ליבוביץ. ר' דניאל אלקלעי

אל תצטערו על מה שקרה

אין בוכים על חלב שנשפך. אם נשפך - סימן שטוב שנשפך...
 אי אפשר להחזיר את הגלגל אחורנית.
 אפשר וראוי ללמוד מטעויות, אפשר להשתדל להימנע מלחזור עליהן בעתיד.
 אבל לא נכון ולא ראוי להצטער על טעויות העבר.
 ההתנהלות הנכונה היא להשתדל בהווה, ולסמוך על הבורא, וממילא אין כל סיבה לפחד מן העתיד.
 כל מה שיתרחש בעתיד - בידי של הבורא הוא, ובהשגחתו.
 וכל מה שהקב"ה עושה - הרי זה לטובה.

ויכוח התגלע בין בעל לאישה, ובכעסם החליטו שלא לדבר זה עם זה...
 יום אחד סיכם הבעל עם חברים לצאת לטיול דייג למחרת השכם בבוקר.
 כדי לפגוש אותם בזמן הוא צריך היה להתעורר בשעה 5:00. הוא לא רצה
 לשבור את השתיקה ראשון, בפרינציפ, שהרי זה למטה מכבודו.
 מה עשה? כתב לאשתו על פתק: "בבקשה, תעירי אותי בשעה 5:00!"
 למחרת בבוקר, התעורר, הסתכל בשעון וחשכו עיניו. השעון מראה על 9:00!
 החברים יצאו כבר מזמן, בלעדיו. איזה פספוס!
 רותח מזעם הוא תכנן לגשת לאשתו ולברר מדוע היא לא העירה אותו.
 לפתע הבחין בפתק המונח ליד הכרית שלו. בפתק נכתב: "השעה 5:00
 בבוקר. קום, שלא תפסיד..."

במקום לריב, נסה להרפות. מריב וממלחמות רק מפסידים!

בכסף מלא תתנה לי לאחוזת קבר

אחד מנכבדי העיר פולנאה נפטר, והרב אריה לייב, 'המוכיח' בעיר, התבקש להספידו. בדרכו חזרה עבר דרך חלקת בית הקברות שיועדה לפשוטי העם.
 למרבה הפלא הריח ריח גן עדן מאחת החלקות הפנויות. ביקש הרב לרכוש את החלקה עבורו, אולם התברר כי חלקה זו כבר נרכשה ע"י אברך מהעיר.
 האברך הוזמן לביתו של הרב, אולם סירב למכור את החלקה. "מזה חמש-עשרה שנה, בכל ערב ר"ח, עולה אני לחלקה כדי לזכור את סופו של האדם. שם אני שב בתשובה על חטאי, מניח מטבעות סביב הקבר ומחלקן לצדקה".
 הרב חכך בדעתו ואמר, כי הוא סבור שהחלקה גדולה דיה ומספיקה לשניים.
 האברך מכר מחצית החלקה ל'מוכיח'. לאחר שנים נפטר הרב ונקבר שם.
 רב חדש הגיע לעיר בשם ר' יעקב יוסף, תלמיד מובהק של הבעל שם טוב.
 יום אחד עלה הרב לקברו של המוכיח, והריח גם הוא ריח גן עדן. חפץ ר' יעקב יוסף לרכוש את מחצית הקבר הריק הסמוך לקברו של המוכיח, אולם הוזהר לו כי הוא מכור. ניגש הרב לאברך וביקש לרכוש את החלקה, אך האברך סירב בהטעמים שכבר מכר מחצית ואינו יכול למכור את החצי השני.
 "זו לא בעיה" אמר ה'תולדות יעקב יוסף' בביטול. "אני אטפל בזאת. אני מבטיח לך שאברך אותך באריכות ימים ושנים, ולאחר מכן תהיה גם שכני".
 על אתר הסכים האברך והעסקה התבצעה.

כעבור כעשר שנים, במוצאי שמחת תורה, השיב ה'תולדות יעקב יוסף' נשמתו ליוצרה. הוא נקבר כפי שביקש בחייו, ליד המוכיח הקדוש, ומעל שתי מצבותיהם הקימו האנשים אוהל גדול ויפה כראוי לשני גדולי עולם אלו.
 האברך המשיך לפקוד את המקום כמנהגו, האריך ימים ונעשה זקן מופלג.
 כאשר הרגיש שכוחותיו עוזבים אותו, קרא אליו את אנשי החברא קדישא, והראה להם את השטר בו כתבו הצדיקים שמחלקת הקבר יוצא ריח גן עדן, ולכן התחלקו בו יחד עם האברך כך שיקברו בו שלושתם שווה בשווה.

אנשי החברא קדישא היו חסרי אונים מהשטר הכתוב והחתום ע"י הצדיקים. כיצד ניתן לקבור שלושה בחלקה אחת? האברך נפטר, ואנשי החברא קדישא בצר להם ניגשו למרא דאתרא, גוללו לפניו את הסיפור ובקשו עצה.
 חשב הרב ואמר: "כאשר יתחיל מסע הלוויה קראו נא לי ונראה מה לעשות".
 הרב הצטרף ללוויה ובהגיעם לאוהל הצדיקים הורה להם להניח את מיטתו של האברך הזקן על שתי המצבות הקיימות. לאחר מכן נשאר הרב לבדו באוהל, והחל לקרוא בקול את הכתוב בשטר המכירה. כשסיים, יצא החוצה וסגר אחריו את הדלת. כעבור זמן קצר נשמע רעש והמולה מתוך האוהל.
 האנשים הסובבים לא ידעו את נפשם. לאחר שנדם הרעש העזו להיכנס כדי לראות מה היה מקור הרעש. לנגד עיניהם נגלה דבר מופלא ביותר: שתי מצבות הרבנים זזו הצידה והותירו מקום לאברך הצדיק בסמוך אליהם ממש.
 עד היום בבית העלמין בפולנאה ניצבות שלוש מצבות צמודות זו לזו ועל גביהן כתוב: "מצבת בעל התולדות יעקב יוסף", "מצבת המוכיח מפולנאה", "מצבת האברך שהמוכיח וה'תולדות' רצו להיקבר לידו!"

(לחזות בנוגע ה')

סוחר יודאייקה בא לחנות עתיקות ולא מצא פריטים נדירים, אלא שלפתע צדה עינו קערת כסף מרהיבה בעלת חיטובים מיוחדים. לפי מומחיותו העריך שמדובר בקערה עתיקה ונדירה מאד, ושוויה מסתכם בכמה מאות אלפי דולרים...
 לנגד עיניו התגלה מחזה מוזר: בעל החנות נטל את הקערה, יצק לתוכה חלב, והניחה לפניו החתול שלו...

חשב ראובן: בעל החנות בודאי אינו מודע לאוצר שברשותו, זו הזדמנות פז לרכוש את הקערה בזול ולהתעשר.
 אך אם יתעניין מידי בקערה, יבין המוכר שערכה רב. הוגיע הלה את מוחו, כיצד יוכל לרכוש את הקערה? ומצא רעיון.
 התחכם ראובן ושאל: 'בכמה תמכור לי את ה... חתול שלך?'; השיב המוכר: 'אלף דולר, זהו המחיר. דולר לא פחות!'.
 ראובן שילם, ואמר 'כעת אני בבעיה איך אתן לחתול לאכול? אוכל לקחת את הקערה?'. 'בשום אופן לא', השיב המוכר.
 ראובן הציע תשלום סמלי עבור הקערה, והמוכר שוב סרב.
 המחיר עלה וטיפס לאלפי דולרים, אך המוכר נותר בשלו...
 לבסוף שאל ראובן: 'מדוע אינך מוכן למכור את הקערה תמורת סכום כה רב?'

'אגלה לך את הסוד', השיב, 'אני לא מוכר רק פריטי יודאייקה. אני מוכר גם--- חתולים! בזכות הקערה הזו זכיתי לגרוף הון רב על ידי מכירת חתולים לסוחרים מפולפלים כמון, שחשבו להתחכם ולקבל את הקערה עם החתול...!'

ראובן קם ותבע מהמוכר שיישב לו את הכסף, ויקח בחזרה את חתולו. 'זהו מקח טעות. מעולם לא חשבתי לקנות חתול במחיר כה מופקע, וברור שכוונתי היתה לזכות בקערה';

לעומתו טוען המוכר: 'המקח קיים, כי נעשה מתוך דעה צלולה, ולא העמדתי שום תנאי למכירה'.

הרב יצחק זילברשטיין שליט"א, שהשאלה הגיע לפתחו, אמר: נפסק בשולחן ערוך 'אם מכר מפני דוחקו, וזילזל במכירתו יותר מכדי שהדעת טועה, שנכיר שמפני דוחקו הוצרך לזלזל, אינו יכול לחזור בו, דידיע ומחל'.

כמוהו עשוי הרשע שמכר דבר מופלג - את הבכורה - תמורת לגימה אחת מנזיד עדשים...

ראובן 'ידע ומחל', והכניס עצמו מדעת לסיכון, כשהחליט לרכוש את החתול במחיר כה רב בחושבו שיקבל גם את הקערה! לסיכום: ראובן אינו יכול לדרוש מהמוכר לבטל את העסקה.

שכינה ביניהם | הרב נחום דיאמנט

לאחר בריאת אדם ראשון, עורך הקב"ה לאדם הראשון ניתוח, ומפריד ממנו את האישה "ויבן ה'...את הצלע...ויביאה אל האדם". ערך האדם חשבון נפש ואמר לעצמו "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי". זו תהליך חד פעמי "זאת הפעם".

זה ניתוח שלא ישוב על עצמו בתולדותי, כי בתולדות הבאים יולד בן או שתיוולד בת, זכר ונקבה נפרדים.

מדוע הקב"ה ברא אותנו יחד ולאחר מכן חילק אותנו? כי ה' מצפה ממני שאשוב ואתאחד עם אותה אישה!

ואיחוד זה לא ייתכן אם לא שנבראנו כך מלכתחילה - מאוחדים ממש. אילו נבראנו כל אחד בנפרד, לא היתה מציאות של התחברות.

כיון שלמדתי את התכלית שד' מצפה ממני, מכריזה התורה: "על כן, יעזוב איש את אביו ודבק באשתו".

הכח שלכם להתאחד לשלמות אחת, הוא בכח בריאתכם כשלמות אחת. קודם שירדתם לעולם היתה נשמתכם אחת, כשנולדת קיבלת מחצית מהנשמה, וחצי ניתנה לבת זוגתך, וכאן אתה סובב סביב החיפוש אחר חצי הנשמה הנוספת שלך. תחת החופה מתאחדים שוב החצאים, הנשמה מתאחדת.

כעת מתחיל המסלול שלכם בהתאחדות ובהתחברות, על מנת שתגיעו שוב לשלמות של "עצם מעצמי ובשר מבשרי".

ה' ברא את האיש והאישה יחד, כדמות אחת, ופיצל ביניהם, על מנת שתוכלו אתם להתחבר ולהתאחד שוב.

הרינו שאנחנו מקבל את הפנאי שלי, איש אינו יכול להישען הייח נגדך